

Вратио сам се
 да проверим
 имена оних који се нису
 противили
 Добро би било да паднем у
 њихове руке
 како би их брже упознао и
 више сазнао о разлозима њиховог
 срамног учешћа
 Можда на рукама још носе
 мрље од моје крви и
 рђу од ексера које су целатима
 додавали
 вратио сам се потпуно сам
 ушао сам у град кроз
 широм отворену капију
 Затвори су били отворени и пусти
 Нигде ни оног да ме прекрсти
 Тихо истом стазом
 уз коју се простирао зид чежње
 криви ваздух кривио ми је стазу
 а она попут шила пробадала воду
 кроз њене мокре слабине
 Тишина није ни ваздух
 ни вода
 ни кривица
 мислио сам међу неразговорним језицима
 које само наслућивах
 више нисам бивао у једном једином језику
 знајући да има макар две тишине
 две воде
 две постеље
 на којима једна једина мајка
 чешља понад започете смрти тек
 рођеног малог певача
 Не тражећи опроштај
 ни њихов
 ни очев
 Многе су фарисејске опростне речи
 што за тили час облате оно што се у њима
 читав живот уједињава у бласто језика
 у његову уштеђевину
 Не тражећи опроштај ни њихов ни од
 Оца
 нити да ико осим мене опере руке
 чак ни песник за кога сведочише некад да је
 написао
 да ће многи стихови
 речи
 иструнити и ако нису
 да опроштају јесу препознавање туђих
 себичности
 неопростиво трајаћи са стварима
 Не окренух главу од смрти ни тада
 други пут
 нити оставих незапаженим строгаћу с којом
 лепше од саме себе доминира
 не попушта

не закида
 Она ме несебично на крају прекрсти
 и узе за-се
 као све од пре
 од посла
 неограђен као да нисам долазио ни први пут
 не видеше ме ни они који су ме видели
 ни смрти не снима
 не архивира
 она је увек она у свему од злата ил сребра
 од једнине и множине језика
 од лакоиспарљивости
 од тврдог храстовог стола са хлебним мрвицама
 од њих
 од вина
 Вратио сам се
 Његов милозвучни гласић
 чуо сам касније
 међу онима који су ме брже боље
 заборавили у себи
 да ли и забранили
 као мали дуг у сребру
 Комад хлеба поново сам ставио на
 хладан и чист храстов сто
 Насух чашу црним вином поред стола
 Стајао сам усправно
 Ништа више није нудила моја самоћа
 ништа више ни мање као први пут
 не записа се у књиге дневника
 као онда
 када сам лишен сваке илузије
 поверовао да сам као они
 само мало више одмакнут од оног у шта они
 гледају
 са премалог растојања
 никад довољно мирни да би умирили поглед
 Јасно сам повукао црту
 кроз ваздух
 између два истоветна ништа
 једног којим ме учинише лудим
 прљавим и опасним и
 другим у којем не нађох ни трножаца
 ни тужиоца
 ни браниоца
 Шта ли им учини време у мом одсуству
 Могао сам да се упитам
 да не проверавам
 гледајући кроз прозирни зид чаше са црним вином
 који не постоји
 призоре од пре
 како у луци робови истоварају џакове са
 брашном
 гладнијим од оних којима то брашно никад неће
 стићи
 Јео сам од тог брашна хлеб без соли
 без воде
 сув сувцат
 као повратак

АЛИ ЈА САМ ЈЕДАР
И ЗДРАВ ПОПУТ ДРЕНА

не паничи:

просто
фали фактор
без којег крв
никад

не угруша
:ХЕМОФИЛИЈА СТИХА
(опис)

АЛХЕМИЈА КРИКА

не спорим:
има таквих
сасвим бучних

дакле оних
што уз прасак

али има
револвера
:са при-гу-ши
ва-чем

и ко онда
о мој оружару
може рећи

да ја да ја
само Зевам

НЕВИНО

кроз међаву:
поштар носи писмо
кроз куршуме:
бомбаш носи бомбу
кроз вагину:
кокош носи јаје

водоноша воду
тамбураш тамбуру
трудница дете

и свак
и свак нешто ради
и свак и свак нешто
носи

а он (замислите)
:греду

и још једну
:греду

кроз заглашујући
Јерусалим

С ОЧИМА, БЕЗ КРИЛА

о младости
бићу кратак:

на пример
ја и сури соко
- свако озбиљније
поређење отпада
:
јуче без очију
јуче без очију

ОДЈУТРОС БЕЗ КРИЛА

ЗВУЧНИ СИГНАЛ ЗА ОПШТУ ОПАСНОСТ

господо моја драга не будимоцецидлаке:
како да стари денди с београдског
новог гробља буде *потпун*

ако тај драинац вели "моја је реч
Бомба на скверу"
- хајдете молим вас: та нећемо у ситнице
нећемо га ваљда линчовати

:
с обзиром да Атомску није познавао
шта дотичном беше преостало осим да ме
(век унапред)

ЦИТИРА ПОГРЕШНО

МИТ О МИЛЕТИЋУ

вај хомере:

не брзоног
не хром но тром
има пету па ипак не ахил
- г. милан милетић се
вратио из рата

шта чинити
јади моји
шта чинити
Стило моје

јер

не само што немам наочари
не само што добро видим
што значи *нисам* Слеп

него ми је
(према последњем мерењу)
: диоптрија равна нули

ТЈ. КИЛА

облак
у пан-га

ло-на

ма

ДАН УСХИТА

овај дан би
дан усхита

по свим
правилима
поетике

могло
ре-пре-зен
то-ва-ти
нешто што
Одудара

нешто попут
рецимо *белог*
беле боје
беле *птице*

или
(прецизно
речено)

:белога
Гаврана

ПАЖЊА: ГУБАВАЦ

слово
по слово
слог
по слог
ти читаш
стихове моје
кужне
и (логично)
налазиш
да су
све-у-свему
буди искрен
па реци
та реци
побогу
:
генијални
сјајни
једном речју
Заразнога
дејства

што би
комотно
могло да се
преведе и са
ЉУБИШ МЕ

ТОМАС

Сунце у зениту, влажан ветар с мора,
док падаш у песак ти знаш све што следи,
из сна поновљена до ситница слика:
Негована рука, готово прозрочна
с тежким печатњаком на танком палцу
дотиче чело, потом било слуша,
док шумно таласа заљускују плажу
и утробу морску изврћу на копно.
Никад тог пужича који сад остаће
за помамом воде ти дотаћи нећеш,
ни сандале што ти скоро, дотичу до носа.
Само груби мирис, слане, мокре коже,
док гледаш испране побелеле нокте.

Потом над тебе надноси се жена
лица разливеног у шарену мрљу
и сасушене коже голих груди
чији те запах бар за тренут враћа
са пута на који си кренуо одлучно.

Онда мирно гледаш беживотно тело
што га на плажи цимају и вуку;
људе што долазе, на носила мећу
и ужурбано одвозе некамо.

Сред врелог поднева ти навлачиш крила
удобну одећу, и без самилости одлазиш
свечано.

Крајичком ока свој штап помилујеш,
отмен, са углачаном, аметистном дршком
што пуст остаде на влажноме песку

ГРАНИТ

Ј. Бродском

Чекао си да се милошћу умијеш,
да с таванице блага светлост лине,
писма нам писао, поруже слао
из станице мрачне са краја пустиње.

Али, кад се зраке вратише у тебе
одбијајући се о зидовима хладне,
све сетнији беше, очајан готово,
у простору пустом славе изненадне.

Сваки час од тада, да не би свиснуо,
успаничен гледаш са кућнога прага.
Али свуда само гранит притиснуо,
а од маслачка ни дашка ни трага.

СМРТ У ВЕНЕЦИЈИ

Т. Ману

У Верони не чека ме нико,
Венецијом празна плови барка.
На пустом тргу голубови
испред старе Пркве светог Марка.

Тек, дечаци, као у лов хрти,
одхитају безобзирно млади,

а на клупи ни мештра ни смрти
модром руком песак да заглади.

Само ноћца, тамна јужна свила,
помно скупља опоре гласове.
Да би звезде лутања лишила,
брижно склапа очи Томасове.

ЈЕКАТАРИНА

Слутих да неће бити ничег обећаног чиме слух
мој миловаше јер за речима које говараху то-
чише балу. Видех и знах да оно чиме маме ме
и сами жуде, да саме снове своје говоре мени
као стварност да је, којом моје опсеђују очи.
Слушах и хтедох да верујем, и пустих, и говорише
три дна и ноћи.

Уживаше у граду поплочаном златом, у дворцима
немерљиво високим, у благу силноме, у материја-
лу чудном који сунце у кућу пропушта, у напра-
вама које лик показује оног што их гледа, у зас-
торима и платнима златом протканим, драгуљима
отпоченим, у води која кроз куће тече а не окваси
ништа, у светиљкама које дају сјај те види се
као у сред дана...

Не имадох срца окренути кључ у брави приче
њихове, но слушах и сама уживајући потом у
оном што сневаше.

Кад пропадаше сморени напором неисказивим,
намигнух стражи да их у тамници баци, да из ње
никад не изађу!

ИМПЕРАТОР

Над мапе неба надносише се звездочатци
а над изворе чисте, пророчице.

Сви одмахиваху главом забринуто.

Ко казаће цару силном за дете о чијој судбини
питаше ходајући ноћима по меким саговима.

Мати његова не пита ништа, тек миловаше
набрекли трбух.

Сваки дан подносише му извештаје о сазнањима
и предвиђањима својим. Како приближава се
дан кад светло угледаће царевих несужењени,
све мрачније небеске прилике беху.

И нареди цар љубљеној супрузи својој да
породити се не сме до дана кад одреде мудраци!
и трпљаше она, стискаше се и превијаше по пустим
одајама, крикове нељудске пуштајући. И потраја
немилошћ звезда дане и ноћи. Небо не могадијаше
чути њене вапаје и молбе, њену бригу и страх
за чедо, њен бол и патњу.

Мирно звезде своје безвремене путање прелажашу
не марећи за земне зачкочице.

И сину блистав дан! И у њему царица мртва породи
мртво чедо, несужењеног царевича, а мртви пророци и
звездочатци говораху: - Ми, ништа скривили нисмо!

ЧЕТИРИ ПЕСМЕ

ДВЕ ПЕСМЕ

МОЛИТВА

Услиши нагог раба
 Далеко од пристаништа твојих
 Услиши ништег камено
 Услиши
 Уснама га каменим твори
 Услиши
 Бакарни глас дажда
 Узбуркану пуну
 Бес језика
 Излиј уље на ме
 По обичају
 Омрачи
 Мачеве
 Из земље роди
 Јер град је зрео
 Падање је зрење његово
 Јер поје и бојим пламен твој
 У огњу векује
 Несагорив
 Нек изгори/м
 У мудрости пучине

Ти рађаш и прождиреш
 Плодим те
 Имена дајеш по вољи

Услиши
 Да
 Нестао се војник појави
 И с четом снено умаршира/м
 У јаву

НА ЗИДУ РУКЕ. ЛЕТ.

На зиду руке посматрају
 Град
 Дах ствари
 Далеки зов путовања шума
 Месечина пузи
 Тиха - паучина
 Лахор
 У подневу
 Трагови сата слуте
 Звездане сене

Кандила пламен
 Пламено плеше
 И додир
 Машина и рука
 Време - Бучно било вене
 Грудн се цепају
 Рогови ничу
 Врући поглед
 Крила пчелозупца
 Кружи круг
 На зиду

У зенама харфа
 Перје лети са куле
 У црвеном зову
 Неки кораци звонко одзвањају
 Стиропором преко прозора
 Подови клизе и чује се пепео
 Хармонија - позив
 Усамљени - одзив
 У мирису саге последњег лета

БОЈЕ СЛУЧАЈНОГ ВЕТРА

Ноћас сам убио
 Удаљену музику вода
 Шапат шкољке
 Шум и дубине кристала
 Вихоре опеване
 У молитвама
 Што певала си
 Певана ми
 Боје сличног ветра
 Прекрила ме огледалима
 Ноћас
 Себе
 Оцима
 Оцима те упознао

Кад с тобом почињем
 И завршавам

КАД САН ПОСТАНЕ МЕСО

Кад сан постане месо
 Кожа се с очију огули
 Кроз прошлу погледај тмину
 Јер невоље музика нису

Замишљено као трагове носиш
 Видиш
 Попут детета поседујеш моћ
 Црнобраз гуташ кости свемира
 Сам
 Сан - млеко
 Што трепери
 И надима се
 Звезда у бистрој ноћи

Кад мишићи почну да се ткају
 И зрак с погледом полети
 Ђилими покрета плету мустру
 Очекивања

Кад сан постане месо
 И нектар бели посркаш с неба
 Зора је увек / заувек
 Далеко

НЕСТАЈАЊЕ

У кори дрвета бљесак
 на лишћу капи усијања
 Живот као уморни песак
 Један корак од кајања.

Уши запушене уздасима
 да не би чули вапај.
 Црна сочива на очима
 да не видимо пад у очај.

Мирис суморности у ноздрвама
 и коса пуна болова.
 Глава празна истинама
 И мисао као од олова.

Речи празне као погледи
 ролетне одавно спуштене.
 И запитамо се често шта вреди
 када остану само успомене.

Кроз ноћ се проломи бљесак.
 Од живота направљена мумија.
 Гушим у грудима врисак.
 Нестаје и моја генерација.

СТОЈИМ

Стојим док ходам
 док кораке бројим у себи
 и ником се не дам
 и белиу стомака
 понела само теби

Стојим док ходам
 док бројим ћутњу мртву
 и скривам се од сунца
 да бих ти на длану
 болове бесаних ноћи
 принела као жртву.

Стојим док ходам
 док планине напред ме вуку
 и бежим међу траве
 да могу росу
 са својих трепавица
 принети твоје јастуку.

Стојим док ходам
 док отиске остављам у хлебу
 и тржим пупољке
 што ми на грудима расту
 да се расцветијају
 на твојем небу.

1.
Погледа прикованог
умножава се испод врхова планина
све док га не прекрију снегови
и лед га устали
посматра нас вековима
немајући бистре очи
нагледа
топлу ноћ најављује
отвара се само јужној светлости
претвара се да не познаје
мирис тела
умножава се и кристалима
а ми у тишини каменујемо
у обамрлости налазимо
коначиште
а ватре ниоткуда.

2.
Чудите се што се налазите
на стрелишту
на мети
а гађате семе
које је настало из облака
над сунцем
чији се зрак зауставља
на модрој утроби
земље
на тишини зидова разрушених

Чудите се што нас месец вреба
још од прве ноћи
умножава наше душе

Чудите се што се магла спушта
у висини мете
и меци фијучу
изнад наших глава
док летимо пред непознатим
обојени водама зеленим.

3.
Лете анђели оболелих крила
граде своја огромна гнезда
љуља им се крхка снага
док нас одвлаче
без мириса у чедност

док им се очи склапају
на бедрима ништавила
на дну воде
где цветни венци нестају

4.
Анђео је отресао своје крило
од капи плаве воде
Испало је његово перо
на црном своду
овлажено

5.
Све је текло низ воду
и водило ка извору
где обала постаје тамна
и размешта појила
звездана
на дну тишине
на песку
у зрну
које постаје црно

6.
Гледао је у нас
са врха стене
трунио камен
као опомену
пророка
који оставља велика слова
доле у потрази
за источном светлошћу
вребао долазак птица
понад дрвећа
огледао се у лику
младог јелена
тек устрељеног

7.
Руком хладном
додирује наша жедна уста
хлебом нас маме
на један корак од неба
никад ништа не даје
а само нас вреба
вечни нам кикот
низ кичму слива

СКИЦА

Гледам

у твоје очи
као рука између
два дугмета
скреће
граната

прва си ноћ
после које залази Сунце

РАТ ЈЕ ЗАВРШЕН

Венчаница Еве Браун
остала је у излогу
када је горео Берлин
читала је новине и јела топли
сендвич

Сетила се руска зиме
и пупољка који се отворио на
падобрану

Венчаница Еве Браун
с лабудом под руку
ушла је у виолине
истопљена
исечена
у прах се претворила
као пејзаж којим престен
из женске
у мртву руку пређе

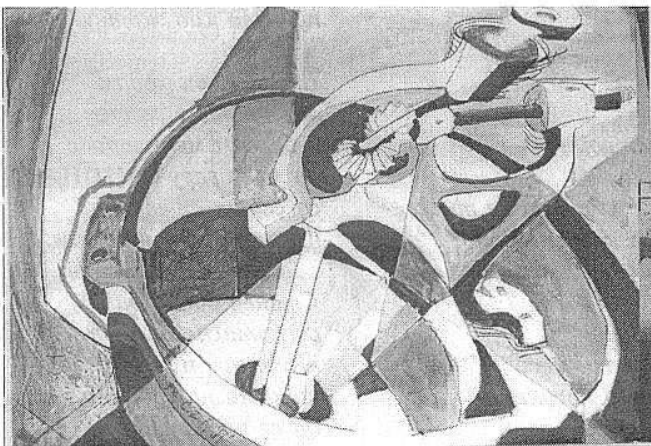
ПТИЦА, КРУНА, ЗВОНО

Ноћ пауна је ткање
разбој и писање
жал слушкиње
за зеленим сандалама
за острвом у пивској пени
за жицама нежности

Док бледи платно
одмичемо од легла
од смрти звонара
коју јавља звоно

и кнез плаче
кроз лепезу
везује мост
и гоблен у коме одјекује
паунова молитва

Изливане у звонце
круне слушкињи наноси бол

Игор Цветановић

НАША ИРСКА

Села у Ирској су пуна мора
пуна магле

зидови су умотани
испред кућа зачарани
Јер жене
креч простиру до шуме
из које креће зеница

сенке у клопмама
одлазе у небо

моја чежња
танка је реса од конца
и бор за њом корача

ШЕЋЕР НА ИЗМАКУ

Старе даме миришу на колаче
на шећер у годинама
Боре навале напред у часу кад
госпође

седе поред прозора
Једном у енергију
Двапут мотре на жар

Негде на том путу високог
напона
лице изгуби свежину

ЈЕДНОМ

Једном ћеш обући сиво одело
и с бодезом на узици
кренути у шетњу

Залутаћеш у мој кварт
као свилени шал
кад у непознато
клизи са столице
без неба ћеш стати у пејзаж

Кроз решетке
по шездесети пут
клекнуће кале
и твој ће бодез прећи
преко њих

Од тог пољупца
моја седа коса
као змија гвоздени ће обавити
штап
и сломити га

АРХИТЕКТУРА

Да није било предграђа
стигла бих до свести млина
и самачких дуња
до врча и кристала

Да није било тунела и трамваја
пун босиљак
напрстак би у теме био погођен

Да није било кафане и ресторана
смех би задржао ветроказ
и жижак у дувану
да све обухвата куће

Да није било катедрале
светлост би пала на чесму
неко од нас склопљен би
напунио руке
и тако их држао до каменог доба
као писмо
или доказ о самоћи

СТЕПЕНИШТЕ

На степеништу Тугујуће Атене
као лемент
бди лончарева песма
и плодови

силази торањ
низ брадавицу каријатиде
силазе хитон
и плахте у гроздовима

Ноћ нагриза со под мишком сове

силазе пете
разложене у акорде
мекше од јастука
за свежањ осрамоћених шкољки

и нема корака
да прати стопало
којим Атена вино из мора захвата

СВЕТИОНИК

Град обасјава
скелет диносауруса

мале кости као стада
разбацане по трговима

велике једре у празно

над мојом кућом
зуб пун воде
мотри на аване

као да се зачиње нови свет
коме није потребан живот

БОРДЕЛ

Мада је тек почело
извлачим се из свог тела
кроз прозор видим
ограду
озидану из љубави

Он је овде
а она у хаљини
углачној као рубља
маше нам
држећи руке као пећници

ипак остаје бледа
као ова соба
после свега равнодушна и хладна
ова соба
у којој сам недољива

Ја, последња латица руже

РУДНИК

У мени више ничег нема

ако сам драгуљ
не могу бити врат
ако сам врат
себи на уво да дишем
док се чесми отима рудник
чесма лука и хлеба

коло рудара
хрли кући
као спровод
на коме спава свитац

тај инсект из јаме
у девојачку собу уђе
и још не проговара
где је гуићи мрак

Дубља празнина
коме се спрема

У мени више ничег нема

ХОТЕЛ

За мене ће знати само хотел
постељина у тиграстом дезену
спаковане машине
корсети пуни досаде
и муштикле чији дим тек силази
са Олимпа

куда?... кад границе малих држава
напуштају крвоток
и сениво је последњи сведок летовања

заборављам да отворим балкон
деколте међу столицама
У рибарско село стигле су новине
бочице са млеком
а у соби 306 ово тело остаће
гвоздени лептир за риболов

За мене ће знати само хотел
и морски вук исцртан на зиду

ПИЛУЛА

Корачам према Сунцу
оно топлотом прија
као да се много тога небитног
заборавило
и као да ме само ту има
самог
или са ким желим да пожелим,
разголићеног у тренутку
који гутам за вечност.
Најрадије бих свратио у прву
апотеку и питао:
имате ли нешто против смрти?

**САСВИМ ЛАГАНО СЕ
ВРАЋАМ У СЕБЕ**

Камени град ме води доле на
обалу. Ту су већ ушљапкани кораци
чувара душе.
Никад не стигнем да их видим.

Бистра,
отпливана рука реке у таласима
измотава љуштину размисљања
о сводовима дотакнутих смислова
што капетане регатом
распеваног друштва свих ових
личности
у мени.

ТРИ ЧЕТВРТ

У кругу нагомиланих очију опрезности,
изгубљених победа над самим собом,
осећам неукротиву жељу
да клизнем већ једном
путевима намерних беспућа,
где могу да нахраним своју глад
храном глади.

ПИШЕМ

Пишем писмо себи
пишем да мислим о себи
пишем да се сетим
да постојим
на папиру
на земљи.

САМ САМ ДАНАС

Сам сам данас
себе повео за руку
до места
на ком сам
сам себе ујео за руку

када сам био дете
које говори
првим плачем.

ТВОЈА РАВНИЦА

Милујеш ми душу, данас
Дунаве.

Твоја сам равница
којом ступаш
тако одважно а благо
и тако јој се притајено а силно
мешаш у њене личне ствари,

док јој јато грактавих птица,
грумен по грумен,
начиње утробу.

ЛЕТЕЋА ЗЕМЉО

Размишљао сам
о прекомерном брбљању,
о ритуалном пљувању у даљ.

Следио сам реку
по сувом,
заливао вином рану
и певао:

Летећа земљо учим од тебе
како да се окренем око себе у месту
а не паднем.

БУДИМ СЕ

Ноћни облаци одласком
перу простор јутра.

У ишчекивању бродске сирене
тачно у пет и петнаест на завоју
Дунава,
просипам песак по колону
потпуно го.
Будим се
у зноју откривања.
Снага је у познатом.

ПИСАЦ

Грађење смисла
се изводи невидљивим откуцајима
писаће машине,
у грудима
писца свемира,
на једном делићу
Земље.

Могу ли заволети чудо
које још нисам ни видео?

УКУС

Кажем човек -
мислим на човека
који на себи носи ништа
и осмех.

Кажем вода,
и пијем воду која у себи носи укус
читаве реке.

КИША

Кад мало прочешљаш
по дубоким браздама
чекања
по тим атарима људских судбина,

видећеш
како време спрема невреме
да из дубине смеђуљавих облака
испљуне кишу
сапетих суза
што се вековима крију иза
насужаног погледа
Сунца.

НАРЕДНОЈ ПРОШЛОСТИ

Црчим као го на ватри
за тим
да бар на тренутак
осетим стисак
слободе,

на уздаху ругања
некој прошлости
избледелој од прошлости.

Изгледам, чини ми се,
као домар који треба да отвори
врата
новом веку.

ПЛАН СЛОБОДЕ

Река сам.
желим да те искористим
у нашем данашњем дружењу,
пријатељице моја најлепша.

Рекао сам нашег јутра и нашег
пријатељства.
Окупај се у мени.
Зарони до дна и покушај да
прочиташ
давно загребани план
слободе.

јуче је узео оловку, језиво тешку
таквом је чинише гордост и пијанчење
символизам навике поткрао је грешку
љубавна пјесма омраженом у наручје

плео је копрену рима и смисла
то бјеше јуче, по времену кишном
оловком коју је једва помиц о никад
није писао њежност, му нема вичног

језиво хладан сред пишћеве ватре
наш о се у чуду: - То мени, кадимо!
замало јуче препјев лош да самтре
пјесникову чедност, двојниковим: - Зашто?

БЛЕЖИМ, ЈЕР САМ ГРАЦИЈА

Уморила сам се од бијелог стиха
И неодговорности притом
Као распуштеница иних ноћи
И корбача лав питом
...и богоузданих размишљања
...реминисценција на D'Annunzia
Уморна, танка
лагано се спуштам
у чабар знаних солуција
И грабим, невјежито, од форме,
поучавана на Универзитету
Трпи критичарска мудрост
чак
и варијације у сонету!
Уморила сам плесаче на балу,
малог стопала, бјежим, грација.
Вањшине моје, налик мадригалу,
Недостајала је инспирација!!!
...заиста, сем женствености,
не треба задуго ништа!

ПРВИ ПУТ НА ПУЧИНИ

У читавој тој групи,
свако подигнуто једро
спадало је с јарбола (њихове) таштине.
Први пут међу њима, гледах зачуђено:
ништа није сјајем спрам поемске паучине!

Кад, тамо! Свакакви бродићи,
теретњаци, чуни...
Застидио се брадом и Никола свети,
кога све би требало да води,
а и њега многи водеповац збуни!

И ја међу њима, мек наговјештај слава,
а дрска кол' ко може врбаска лађа!

У СТРОЈ

Писаћу пјесме, о себи, злослутне,
за мемљивих дана, то видјети могу
Тек пред крај живота догађају се
тужнима, узглобљена ногу..

Ја ћу устати таква и писаћу поруке
из оквира тијела прецијењеног ума,
сва рушилачка снага младости, без побуне
у строј ће миран стати, сред незнаног друма...

Слушам неки дан
како један наш песник,
или песникиња,
силно оплакује Осипа (мандељштама)
а боли је брига,
или њега,
за Бранка и Тина.
Жао њој, или њему,
и Осипа и степе
и Сибира и зиме,
а у Загребу су цветале липе
и гранали кестенови.
У Загребу су те године
биле пуне кафане
и болнички кревети.
Е па, другови, мени је жао
и Бранка и Тина,
жао ми је тог мог Загреба
и расцвалог Мирогоја.
Жао ми је фамилије што тамо лежи,
а мени топло око срца
и хладно у души,
жао ми је руског и православног дела
Мирогоја,
у исти мах.
И шта ме се тиче
тај покојни Осип,
покој му души?
Шта је он могао знати
о нашим липама,
кестењу и Зрињевцу?
Њему никада није било хладно
предвече на Мирогоју.
Он појма није имао
какве су магле над Гричком
пред поноћ и у свитање.
Он никада није седео
пред том једном липом
и испијао још по једну с ногу
са непознатим, драгим типом
код "Кокота" под успињачом.
И баш ме брига за Осипа
кад имам Бранка и Тина!

(посвећено Бранку Миљковићу и Тину Ујевићу)

игор цвејановић

СЕМЕ

*Коштицу, семе живота,
у шаџи скривам.
Оком загледан у Брда
одлазим и бледим.*

*Птице ми гласом
мисао прате
до кућног Прага.*

ЖУТО

*Ноћу ме Жута Цигла
до Куће доведе.*

*Са страхом уђем
и седнем.*

Поделите вечеру са Самоћом.

*Отворим Прозор
и заплачем се.*

*Обрадује се Кућа
детињем плачу.*

ЛЕТО

*Камење је остало
као
и Река.*

*Над главом
нема Неба.*

бада дада

ДА ЛИ ДАЛИ?

САН САН ДАЛИ
САНДАЛИ

МИРИШЉАВИМ ЧАРАПАМА
И ЧАРОБНИМ МАПАМА
САН ДАЛИ САНДАЛИ.

ДА ЛИ ЛИЛИ МУ!
ДАЛИ МУ ЛИМУН.
ДАЛИМУН.
DALI MY MOON! DARK SIDE OF
ДАЛИ МАЈМУН?
ПРЕДАК НАПРЕДАК
УЧЕНИК И УЧИНАК НЕК-НЕК-НЕК
САН ДАЛИ САНДАЛИ
ПРОТОКОЛ ПРОТОПЛАЗМЕ
ДАЛИ ЧАЧКА ЧИЗМЕ
БРКОВИМА И КУКОВИМА
ДАЛИ ЛИМУЗИНА
БИТАНГА БОГА БЕНЗИНА
САН ДАЛИ САНДАЛИ!
СКАНДАЛИ.
ДА ЛИ ДАЛИ?

**ДАР DARWINOV ДАР
ДАР МАР**

DARWIN ДАРУЈЕ ДАР.
ДАДА ДАР: ДАР ВИНО! В!

DARWINOVO ВИНО НОВО
ПИЈ И БИЈ! ПИЈ И БИЈ ПОНОВО.

DARWIN ДАРУЈЕ ДАР
ЧАРОБНА ЧУТУРА ЧАР

IN VINO VERITAS
DARWINOV JE WAS IST DAS

ОПИО НАС - ЛУПИО НАС

УЧИО НАС ТЕЗАМА
УЧИНИО НАС ПРОТЕЗАМА

DARWINOV ДАР
ЧИЧА ЧИР - ЧАР

**ЛА КУКАРАЧА
ЈЕ ОД МАЧА, ЈАЧА**

ЈА САМ ЧА-ЧА-ЧА
ЧА-ЧА-ЧА ЧИЧА

ПЕСМА ЈЕ ЈАЧА
ОД СВАКОГ БИЧА

БИЋА ПИЋА БИЋА ПИЋА ПИЋА
ОВА ВРТЕШКА ВАЖИ ОД ВРТИЋА

DARWIN ПРЕВРШИО СВАКУ МЕРУ
DARWIN НАМ ДАРОВАО
КВАНТАНА МЕРУ

DARWIN ДАВАЈ ДУВАЈ ДУВАП
ШУБИДУБИ ДУВАП ВАП-ВАП
ШУВАП

ДА ЛИ ЈА ЛУКАВА ЛИЈА?

КО ПИТА КОПИТА
НЕ СКИТА ТА-ТА-ТА

МОДЕРНИМ МОПЕДОМ
МАРШИРА МОМЕНТ.
ДА ЛИ ДА ДИРНЕМО
У DARWINOV ТЕСТАМЕНТ?

ДА ЛИ ЈА ЛУКАВА ЛИЈА?

БЕЛИ ЛУК - ЦРНИ ЛУК
DARWINOV ДЛАКАВИ ОЛУК
ЛУКАВИ НЕСТАЛИ НЕСТАШЛУК

МАЛА ДАЛА ПРОВАЛИЈУ
СА СУЗАМА НА ОЧИМА.
У ПРОВАЛИЈУ ПРОВАЛИМ ЛИЈУ
СУНОВРАТНО СКОЧИМ ЈА.

ПРОВАЛИЈА.
ПРОВАЛИ ЛИ ЛИЈА?

DARWINOVA ДРАСТИЧНА ДРЕКА
ДАРУЈЕ НАМ ДРАСТИЧНОГ ДРЕКА

бада дада